

Kevin van Whye

**DATE MIG.
BRYSON KELLER**

Oversat af Signe Lyng

DATE MIG, BRYSON KELLER

er oversat fra engelsk efter

DATE ME, BRYSON KELLER

af Signe Lyng

Copyright © 2020 Kevin van Whye

Omslagsfoto © 2020 Howard Huang

All rights reserved. Published in the United States
by Random House Children's Books, a division of
Penguin Random House LLC, New York.

Published by arrangement with Sterling Lord

Literistic, Inc., New York, USA

Dansk udgave © 2020 Forlaget Alvilda, København

Bogen er sat med Mrs Eaves og Neutra af Kat·Art

Trykt 2020 af CPI – Clausen & Bossse, Tyskland

ISBN 978-87-415-0879-5

www.alvilda.dk

Til min familie.

Jeres tillid, støtte og kærlighed betyder alt for mig.

PROLOG

Det hele startede som et væddemål. Dengang vidste jeg selvfølgelig ikke, at det ville ændre mit liv. Men sådan er det jo med forandringer, ikke? De dukker bare op, ligesom kærligheden, og melder tilsyneladende aldrig deres ankomst. De er bare det ene "Shit!"-øjeblik efter det andet. Eller, for mit vedkommende, et eneste stort "SHIT!"-øjeblik, der, hvis jeg skal være ærlig, nok udgør 95 procent af tilværelsen for enhver homoteenager, der ikke er kommet ud af skabet endnu.

Det var en uge, inden skolen begyndte igen efter juleferien, og vi var alle sammen til Brittany Daniels nytårsfest. Jeg har været biologimakker med Brittany siden starten af sidste år på high school, så for en gangs skyld var jeg faktisk blevet inviteret personligt til festen og ikke bare som påhæng til mine bedste venner, Priyanka Reddy og Donny Duckworth (jeg ved det godt – Donnys navn får alle til at tænke på *Donald Duck*, og det er et kors, han må bære, men i det mindste *ved* folk, hvad han hedder).

Jeg stod ovre i hjørnet op ad en bogreol og forsøgte at se afslappet ud, mens jeg tjekkede bogryggene efter titler, jeg genkendte, og i smug kiggede mig omkring efter mine forsvundne bedste venner. Jeg ved aldrig, hvordan jeg skal opføre mig til fester. Seriøst, hvad gør man af sine hænder? Flytter man fødderne i takt til musikken eller ej?

Det var ikke min mening at smuglytte, men Bryson Keller har en stemme, der altid går tydeligt igennem og får en til at spidse ører. Han er kaptajn for fodboldholdet og den mest populære fyr på Fairvale Academy, så det var ikke så mærkeligt, at han stod og holdt hof.

”High school-forhold betyder jo ikke noget,” sagde han. ”Vi går på sidste år nu, og de fleste af os ender på forskellige universiteter bagefter. Det føles som spild af følelsesmæssig energi at kaste sig ud i noget, der er dømt til at slutte fra starten. Hvorfor skulle man det?”

”Hvor er du dog romantisk,” drævede Priyas stemme.

Nysgerrigt gik jeg ud i køkkenet, hvor jeg fandt mine bedste venner midt i skolens überpopulære slæng – sportstyperne og de rige.

At Priya og Donny stod der, var ikke så underligt. Priya er kaptajn for pigernes fodboldhold, og Donny er en af de rigeste på skolen, hvilket betyder, at han ikke behøver at dyrke sport for at blive inviteret til ting. Jeg er derimod altid ham, der bliver inviteret med udelukkende for deres skyld.

Priya tog Donnys hånd, og de flettede fingre. ”Man kan sagtens finde sin eneste ene i high school.”

Det er et halvt år siden, mine bedste venner blev kærester. Jeg har stadig ikke helt vænnet mig til tanken. Jeg er glad på deres vegne, det er jeg virkelig. Det var åbenlyst for alle andre end dem, at de var et perfekt match. Det har altid været helt okay med mig, at de gik skridtet videre med deres venskab. Men af og til ender jeg med at føle mig som tredje hjul, som om jeg bare står på sidelinjen.

Bryson rystede på hovedet. Hans lyst brune hår så en tone mørkere ud under køkkenets skarpe loftlys, og skyggerne dansede over hans markerede kæbeparti. Også hans lyseblå øjne så mørkere ud.

"Altså, min mor og far var parret på deres high school," sagde Dustin Smith. Han kiggede på sin bedste ven. "Helt ærligt, Bryson, det er lidt sjovt, at du er så fuld af gode råd om forhold, når du aldrig har datet nogen.

"Er dine forældre vildt strenge eller hvad?" spurgte Donny.

"Nej," svarede Dustin. "De ville ikke have spor imod, at han datede."

"Næh, det er mit eget valg at lade være," forklarede Bryson med et skuldertræk. Så kiggede han ned på det plasticbæger, han havde i hånden. "Jeg kan bare ikke se pointen med en high school-kæreste."

"Måske er det, fordi han ikke kan finde nogen at date," drillede Isaac Lawson med et blændende smil. Isaac er også på fodboldholdet, og så er det tilfældigvis også ham, jeg har haft et yderst hemmeligt crush på, siden vi begyndte på første år.

Jeg kantede mig længere ind i kredsen.

Bryson fnøs. "Ikke for noget, men jeg kunne sikkert date en ny hver uge, hvis jeg ville." Han tog en slurk af sit bæger, mens Priya himlede med øjnene.

"Bevis det," sagde Dustin. "Jeg tør vædde på, det ikke passer."

"Hvad?" sagde Bryson.

Der lød et *uuhh* fra fyrene omkring dem, og pigerne lo. Bryson vred sig lidt – var klart ikke vild med at blive bragt i den situation.

"Bevis for os alle sammen, at du kan date en ny hver uge," sagde Dustin.

"Mener du det alvorligt?"

"Jep," sagde Dustin. "Er du bange?"

"Nej. Fint nok, jeg gør det." Bryson så op, og vores blikke mødtes. Jeg skyndte mig at se væk. "Men hvis det er et spil eller en leg, bør der være nogle regler. Kai, hvad synes du?"

Det tog mig et langt øjeblik at svare. Jeg havde ikke regnet med at blive spurgt om noget. "Øh, måske det kun skulle gælde for de dage, vi går i skole," sagde jeg nervøst. "Altså mandag til fredag."

"Klart." Bryson nikkede. "Jeg gider ikke ofre mine weekender på det her."

"Og ikke noget fysisk," foreslog Natalie da Silva. "Det her er en leg, så man må respektere hinandens grænser."

Bryson så lettet ud. "Og kun sidsteårselever. Ellers kommer det til at virke klamt."

"Aftale. Kun sidsteårselever," sagde Dustin. Han så sig omkring. "Er det det hele?"

"Du må ikke selv spørge nogen, om de vil date," tilføjede Priya. "Ellers er det for nemt."

"Hov, *hvad?*"

"Jo, altså, væddemålet lyder sådan her, Bryson Keller," sagde Priya med et drillende glimt i øjet. "Du skal date den første person, der spørger dig om mandagen, til det ringer ud om fredagen. Du må ikke selv spørge nogen. Og hvis der ikke er nogen, der spørger dig, har du tabt."

"Hey, det lyder godt," sagde Natalie. "Piger kan jo sagtens

spørge drenge.” Hun rakte hånden i vejret til en highfive, og Priya klaskede den beredvilligt.

”Du har også tabt, hvis du bliver træt af at date,” sagde Justin. ”Jeg kender dig, mand. Jeg tror ikke, du har styrken til det her.” Han klappede Bryson på skulderen.

”Og hvad sker der så, hvis han taber?” spurgte jeg.

Bryson sendte mig et blik, som om han havde håbet, der ikke var nogen, der ville nævne noget om straf. Jeg trak på skuldrene og smilede. Hvor ofte så man lige Bryson Keller trængt op i en krog?

Dustin vidste, hvad der ville gøre mest ondt. ”Så skal du tage bussen til skole hver dag, til skolen slutter.”

Alle lo. Vi ved alle sammen godt, hvor højt Bryson Keller elsker sin hvide jeep. Det er nok den reneste bil på hele skolen. Han vasker den mindst en gang om ugen – jeg har set ham gøre det med nøgen overkrop på Instagram.

”Shit, okay,” sagde Bryson. ”Men der må også være en slutdato for det her. Jeg gør det i tre måneder, ikke længere. Hvis jeg taber, begynder jeg at tage bussen efter påskeferien. Men hvis jeg vinder – og det gør jeg – er det sidste gang, I tvivler på mine datingevner.

”Ja ja, klart nok,” sagde Priya. ”Du bliver en levende legende.”

”Bryson Keller. Manden. Myten. Legenden. Lyder godt,” sagde Bryson og bundede sin øl. ”Lad blot spillet begynde.”

”Okay, jamen så date mig, Bryson Keller!” sagde Natalie og brast i latter.

”Fint. Når ferien slutter, bliver du min første kæreste,

Natalie.” Bryson smilede. ”Men det her er både første og sidste gang, jeg bryder mine egne regler.” Han bukkede galant for hende.

Det var sådan, det hele begyndte.

Nu, to måneder senere, kører Bryson Keller-væddemålet stadig. Men det lakker mod enden. Ingen får mere end en enkelt uge.

Der har ingen undtagelser været.

Ingen.

Før det med mig, altså.

SHIT!

MANDAG

1

Morgener er gerne højrøstede og kaotiske i familien Sheridan – og mandage er ofte særligt vanvittige.

I dag er ingen undtagelse.

”Yazz, åbn nu den dør!” råber jeg. Jeg har stået uden for det badeværelse, jeg deler med min lillesøster, de sidste ti minutter. Jeg ender med at komme for sent.

Jeg elsker min søster, og når det ikke er morgen, og vi ikke skal i skole, kommer vi i reglen godt ud af det med hinanden. Måske ville jeg ikke ligefrem slå ihjel for hende, men jeg ville nok hjælpe hende med at begrave et lig om nødvendigt. Lige nu er det dog Yasmine Sheridan, jeg har lyst til at myrde.

”For fanden, Yasmine, hvis du ikke åbner den dør inden for de næste to minutter, sparker jeg den ind.”

”Kai!” råber mor nede fra stueetagen. ”Du må ikke tage Djævelens navn i din mund.”

Jeg himler med øjnene. Som om det er vigtigt lige nu. Men jeg siger det ikke højt, for jeg har da slet ikke tid til en religiøs diskussion med min mor – den gemmer jeg til søndag morgen, hvor jeg nægter at gå i kirke.

Jeg hamrer på døren igen, og midt i min banken går den op. Yazz træder ud af det tildampede rum og stirrer irriteret på mig.

”Hvis du nu stod lidt tidligere op, ville vi ikke behøve at stå her hver morgen. Nøglen til et succesrigt liv ligger i evnen til at administrere sin tid ordentligt,” siger Yazz. Hun er 13 år gammel, men har en personlighed som en midaldrende dame, der råber ad kvarterets børn om at holde sig fra hendes græsplæne. ”Når du skal på uni om nogle måneder, har du ikke længere mig til at hjælpe dig. Så hvad om vi arbejdede lidt med det?”

Hun klapper mig let på skulderen som for at opmuntre mig. Da jeg får udtænkt et passende svar, er det allerede for sent. Hun har lukket døren til sit værelse, og der står jeg som et barn, der har fået skældud. Hvem skulle tro, at jeg var fire år ældre end hende?

”Morgenmad!” råber far.

”Jeg har ikke været i bad endnu!” råber jeg tilbage.

”Du er for sent på den, Kai. Donny kommer lige om lidt.”

”Det ved jeg godt, mor!” Jeg mumler gnavent for mig selv og træder ind på badeværelset. Jeg tænder for bruseren og får ikke andet end lunkent vand ud af den. Jeg er med på, at det er forår, og at vi befinder os i Californien, men jeg har det altså sådan, at badevand og morgenkaffe skal være skoldhedt.

Ti minutter senere træder jeg ud igen som et nyt menneske. Der er ikke tid til at barbere sig, så jeg håber bare, at lærerne ikke straffer mig for det. Jeg drøner tilbage til mit værelse med et håndklæde om livet og trækker hastigt i skoleuniformen – mørkt beigefarvede bukser og nystrøget hvid skjorte. Fairvale Academy er på mange områder en fleksibelt indstillet skole, men tøjpolitikken er noget, man går ufattelig højt op i.

Jeg leder efter mit slips. Jeg roder rundt i tøjbunkerne, der

ligger smidt på gulvet. Jeg er ikke den ordentligste person i verden og må finde mig i utallige prædikener fra mor og far på det område. Men inden for mit eget værelses fire ukrænkelige vægge synes jeg, jeg har lov til at være mig selv – hvilket omfatter, at jeg sommetider glemmer at smide mit brugte kluns i vasketøjskurven.

Jeg finder det postkasserød- og hvidstribede slips med skolens emblem på. Det er mærkeligt, at emblemet er to stiliserede ørne, i betragtning af at vores maskot er en puma, men det her er Fairvale Academy, så det er ikke noget, vi sætter spørgsmålstegn ved ... ret ofte. Jeg gik i en almindelig skole inden high school, så det med uniformeringen var lidt svært at vænne sig til. Jeg ville meget hellere gå i jeans og T-shirt.

Jeg samler min blazer op fra det sted, jeg smed den fra mig fredag eftermiddag. Jeg krymper mig ved synet af, hvor krøllet den er, og forsøger at glatte den ud. Men den trist marineblå rædsel står ikke til at redde.

Så tager jeg trappen to trin ad gangen ned til stueetagen. Her i huset har vi en aftale om, at sko hører til udenfor, så jeg skøjter hen over parketgulvet i mine strømpesokker og redder kun mig selv fra at falde ved at klamre mig til kogeøen.

”En dag falder du og brækker et eller andet,” advarer mor. Hun sidder ved øen og læser avisen på sin iPad. Hun er klædt pænt på, parat til at gå på arbejde. Hendes affarvede hår er sat op i en hestehale. Der ligger en stak af fars pandekager på hendes tallerken, og min mave knurrer ved synet.

”Se hellere at få spist noget i en fart, *boytjie*,” siger far. Han taler stadig med sydafrikansk accent, selv om han har boet

i USA i næsten to årtier nu. Min mor er hvid, og min far har blandet baggrund. Da jeg var yngre, forstod jeg ikke, hvorfor folk gloede sådan på dem – og gloede sådan på mig – men det gør jeg nu. Folk har en bestemt forestilling om, hvordan kærligheden bør være, og mine forældres kærlighed til hinanden passer ikke ind i den skabelon, nogle har. Far har altid sagt, at racister er ynkelige mennesker, der forsøger at gøre resten af verden lige så ynkelig. Deres had er noget, vi burde have ondt af, for det hindrer dem i at leve et lykkeligt liv.

Min mobil summer. Jeg fisker den op af lommen og åbner gruppechatten for de tre musketerer – Donny, Priya og mig. Sidste sommer overtalte jeg dem, efter at have læst Dumas' bog, til at se filmen sammen med mig. Hele konceptet med "én for alle og alle for én" var så sindssygt, at det virkede som skabt til os.

Jeg scroller ned forbi de memes, Donny delte i går, og finder beskeden, hvor der står, at han er der nu.

"Jeg når det ikke," siger jeg og sætter kursen mod det skab, hvor mor har sine myslibarer. Hun sørger for, at vi altid har et lager, for jeg har det med at være for sent på den om morgenen. Jeg flår papiret op og tager en stor bid.

"Det er dig, han har arvet det med at sove over sig fra, skat," siger mor til far.

"Men jeg har en undskyldning – min krop har ikke tilpasset sig den nye tidszone."

"Det er 20 år siden, du kom hertil. Jeg tror, den undskyldning er forældet nu."

Mor mødte far, da hun arbejdede som frivillig i en kirke i

Sydafrika. Far tilhørte tilfældigvis menigheden. De forelskede sig, og resten kan man næsten gætte sig til.

"Hej-hej!" siger jeg og styrter ud af køkkenet. Jeg standser ved hoveddøren for at tage skoleskoene på, gribe skuldertasken fra knagen og hugge det sidste af myslibaren i mig.

"God dag," råber far.

"Elsker dig," tilføjer mor.

"I lige måde," siger jeg, stadig med munden fuld af myslibar. Jeg går udenfor og ned mod den sportsvogn, som ingen teenager burde eje. Jeg sætter mig ind på bagsædet. Donny sidder bag rattet og Priya på passagersædet.

"Donny, når du kommer på Caltech, kan du så ikke opfinde et vækkeur, der rent faktisk vækker mig?" siger jeg i stedet for godmorgen.

Både Donny og Priya har fået pladser på deres drømmeuniversiteter. Om få måneder tager Donny af sted til California Institute of Technology i Pasadena og Priya til University of California i Los Angeles. Selv går jeg og venter på svar fra kunsthøjskolen Tisch ved universitetet i New York. Hver gang jeg tænker på, at min helt store drøm står på spil, får jeg et kvalmende sug i maven. Brevet om, om jeg er blevet optaget, kan dukke op, hvornår det skal være.

Det er sørgeligt at tænke på, at morgenrutinen her snart vil høre op. Donny og jeg mødte hinanden på første år, og vi har været bedste venner lige siden. Priya tog os til sig nogle dage senere og insisterede på, at Donny og jeg ville være små, fortabte får uden hende. Det indrømmer vi naturligvis aldrig, men hun har formodentlig ret.

"Der findes en løsning," siger Priya. "Den kaldes viljestyrke."

"Du lyder præcis ligesom Yazz."

"Kraften er stærk i unge Yasmine," siger Priya.

"Priya insisterede på, at vi skulle se *Star Wars* igen." Donny fanger mit blik i bakspejlet. "Du skulle være taget med."

"Nej, I har også brug for kæresteaftener indimellem," siger jeg.

"Hvis en biograf viser en hvilken som helst af *Star Wars*-filmene, er jeg naturligvis nødt til at se den," siger Priya. "Det er en familietradition. Min far sørgede bogstavelig talt for, at det blev den første film, jeg kan huske at have set. Han tager sin identitet som fan meget alvorligt."

"Prøver din mor stadig på at få ham til at skille sig af med sine *Star Wars*-figurer?" spørger jeg.

Priya fnyser. "Jeg tror kun, det sker, hvis han går hen og dør. Der er tre ting, min far elsker over alt på jorden: sin familie, sit job og sin *Star Wars*-samling."

"Min far har det ligesådan med Manchester United," siger jeg. "Her i weekenden stod han op klokken tre om natten for at se dem få bank af Chelsea."

"Jeg ville ønske, min far havde en hobby," siger Donny. "Så ville han nok holde op med at gå så sindssygt meget op i mine karakterer. Han vil have mig højere op i matematik."

"Umuligt," siger jeg. "Jeg anede ikke engang, at man kunne få så høj en matematikkarakter, før jeg mødte dig."

Donny ler. "De matematiske evner og det åndssvage efternavn er Duckworth-klanens kendemærke." Han vender sig

og kigger på mig, da vi standser for rødt. "Har du lavet lektier?" spørger han. "Jeg havde svært ved de to sidste ligninger."

"Hold nu op, Donald. Vi ødelægger bare Kais morgen, hvis vi bliver ved med at snakke om matematik." Min totale evnesvaghed på matematikfronten har længe været en stående joke blandt mine venner, og det samme gælder den sagnomspundne prøve, hvor jeg kun fik løst en enkelt ligning rigtigt – hvilket var godt klaret, hvis man spørger mig.

Priya kalder ham Donald, men ingen andre – *ingen* andre – får lov til at bruge hans fulde navn: Donald Duckworth IV. Man tror, det er løgn, men navnet er gået i arv fra generation til generation, som om det var et uvurderligt familieklenodie. Det er det ikke, kan jeg røbe.

Priya kigger tilbage på mig. "Er du for resten blevet færdig med dit manuskript? Der er aflevering i dag, ikke?"

Jeg stønner. "Jeg mangler lidt, som jeg må ordne i frokostpausen. Jeg tror, den kommer til at foregå i computerlokalet." Min dramalærer, fru Hanning, lader sine elever skrive deres bud på årets skoleforestilling med udgangspunkt i de skuespil, vi læser. Afleveringsfristen for bud på en ny *Romeo og Julie* er i dag efter frokost. Jeg mangler stadig en slutning. Alle mine idéer stinker, og jeg har brugt timer på at sidde og glo på den blinkende cursor. Siden er forblevet lige så tom som mit hoved, men nu må det briste eller bære. Sidste år var jeg lige ved at blive valgt – min moderniserede udgave af *Hamlet* kom på andenpladsen. I år *vil* jeg vælges. Det er et af mine mål for mit sidste år på Fairvale.

"Det er ikke meget tid at løbe på."

"Det behøver du ikke at fortælle mig, Priya," siger jeg. Priya har det stik modsat Donny – det er kun hendes venner, der får lov til at bruge hendes kælenavn. Måske er de virkelig skabt for hinanden. Priya hævder, at det er en belønning til dem, der gør sig den store ulejlighed, det er at lære at udtale hendes fulde navn korrekt. For er der én ting, Priyanka Reddy nægter at acceptere, er det dovenskab.

"Så det går altså stadig ikke så godt?" spørger Donny.

"Hvert ord er en pinsel." Jeg lukker øjnene. "Jeg har bare ikke følt mig inspireret. Det er svært at genfortælle *Romeo og Julie*. Der er så mange, der allerede har gjort det." *Og det bliver ikke bedre af, at jeg aldrig rigtig selv har datet nogen*, kunne jeg have tilføjet, men jeg gør det ikke. "Men jeg må klare det. Jeg skal vinde i år."

"Det er potentialet, der betyder noget. Jeg er sikker på, at det er det, Hanning kigger efter, og ikke det perfekte manuskript. Du er dygtig, så jeg er sikker på, du vinder suverænt." Priya åbner handskerummet og finder sin kosmetikpung. Selv om bilen er Donnys, er den også en del af vores gruppe. Duckmobilen indeholder små stykker af os alle tre. Hvis sandheden skal frem, har Donnys familie flere penge, end de ved, hvad de skal gøre med. Familien er indbegrebet af udtrykket *gamle penge*. Sidste år købte Donnys forældre ham denne smukke, røde Mustang i fødselsdagsgave – og så har den endda fartstriber. Donny var i den syvende himmel, lige til han så specialnummerpladen: DUCK IV. Så nægtede han pure at køre i den. Men Priya og jeg fik ham selvfølgelig overtalt, for hvad betyder en åndssvag nummerplade? Og fra den dag af havde de tre musketerer en ædel gønge.

Vi når frem til skolens parkeringsplads efter en hurtig ti-minutters køretur. Mit hus ligger tættest på skolen og ikke i et rigmandskvarter med hegn og portvagter, så jeg er sidste stop på ruten.

"Hey, det seneste nummer af *Fairvale Academy*-posten er udkommet," siger Priya.

"Når man tænker på, hvor meget du hader Shannon, er det imponerende, hvor meget du læser i hendes blad."

"Jeg kan godt hade en person og påskønne hendes arbejde på samme tid." Priya skuler til mig. "Jeg er et komplekst menneske."

"Står der noget godt?" spørger Donny for at skifte emne.

"Der er et interview med Brysons seneste eks."

"Hvem var det, der spurgte ham i sidste uge?" spørger jeg.

"Isabella fra mit biologihold," siger Priya.

"Hvilken af dem?" Der er fire sidsteårselever, der hedder Isabella.

Vi stiger ud af Duckmobilen, og Priya åbner sin Instagram. Hun trykker på #DateMigBrysonKeller og holder billedet op, så vi kan se det: en mørkhåret pige sammen med Bryson.

"Isabella Mendini." Priya vender mobilskærmen om mod sig selv igen og sukker. "Det burde være ulovligt at have en knoglestruktur som Brysons."

Hun har helt ret. Men min beundring må selvfølgelig foregå på afstand og i smug. Desuden banker mit hjerte for en anden.

Man skulle tro, mine tanker havde påkaldt ham, for nu kommer mit uigengældte crush slentrende. Isaac er høj og har lyst,

krøllet hår og øjne, der minder mig om havet. Han har slængt blazeren skødesløst over den ene skulder og går med en fodbold under armen. Hvad skal han med en fodbold inde på skolen? Hvem ved? Men det er ikke usædvanligt at se Isaac sådan.

Vi sætter kursen mod hovedindgangen og betragter det kaos, der udfolder sig omkring os. Lige siden væddemålet startede, har mandag morgen været et rent cirkus. Der står en større flok elever og hænger ved indgangen, mest som tilskuere. Bryson har holdt sig til reglen om, at det kun er sidsteårselever, der må deltage. Det ser ud til, at de alle sammen står og venter på, at dagens midtpunkt skal ankomme.

”Det er utroligt, som det væddemål har grebet om sig,” siger Donny. Da det hele startede, var det mest pigerne fra cheerleader- eller fodboldholdet, der bad Bryson om at date. Så fulgte pigerne fra dramaholdet. Men nu har rygten spredt sig, så piger, der egentlig ikke har noget med hverken Bryson eller de fag at gøre, nu kommer og spørger ham for sjov.

”Jeg hørte Eric sige, at han ville spørge Bryson, hvis han kunne,” siger Priya.

Jeg forsøger at lade være med at reagere synligt på, at en anden fyr har lyst til at date Bryson.

”Eric?” spørger Donny. ”Ham bøssen?”

Jeg er ret sikker – 85 procent eller deromkring – på, at Donny vil have det helt okay med, at jeg er bøsse. Han virker generelt ret forstående. Men når han siger sådan noget som det her, bliver jeg i tvivl.

Priya giver Donny et dask på armen. ”Eric Ferguson,” siger hun. ”Brug dog hans navn.”

Jeg har tænkt mig at sige det til både Priya og Donny ... når vi er færdige med skolen. Jeg har ikke tænkt mig at springe ud inden, for selv på en skole med åbenlyst homoseksuelle elever og en aktiv LGBTQ-klub er "bøsse" stadig en etiket. Det er lige meget, at Eric er delstatsmester i skak, eller endda at han er vicerektors søn. Alt står under hans seksualitet. Sådan er det med etiketter: De har det med at klæbe til en som et stykke tabt tyggegummi. Det er derfor, jeg er så forsigtig med ikke at blive sat i den bås. Det sidste, jeg har lyst til, er at være Kai Sheridan, "ham bøssen".

Donny trækker på skuldrene. "Jamen vi sagde da egentlig ikke noget om, at fyre ikke måtte date Bryson, gjorde vi? Så alle kan vel spørge ham, hvis de vil."

Al den snak om bøsser får mine advarselsslamper til at blinke hidsigt. Jeg forsøger at stå helt stille og falde i ét med omgivelserne.

"Nå, men det er sådan set lige meget," fortsætter Priya. "Jeg er ret sikker på, at Eric allerede har en fyr, så det finder vi nok aldrig ud af." Hun ser på sit ur. "Jeg må lige forbi mit skab inden morgensamlingen."

Hver mandag morgen samles hele Fairvale Academy i auditoriet, hvor vores rektor kommer med ugens meddelelser og sammenfatter sportsholdenes seneste glørværdige bedrifter. Det gør nu ikke så meget, for jeg har drama i første time, og det foregår samme sted, så jeg behøver ikke at styrte af sted, når morgensamlingen slutter. Det er meget praktisk.

"Kom nu ikke for sent," siger jeg.

"Nej, jeg har ikke brug for flere eftersidninger for at være

for sent på den." Priya himler med øjnene. Alt, hvad der generer lærerne, straffes med en eftersidning i frokostpausen, og at komme for sent er forseelse nummer ét. Større regelbrud giver minuspoint – og seks styk fører til en eftersidning fredag eftermiddag. Hvis man når op på 30, må man bruge sin lørdag på skolen sammen med vicerektor Ferguson.

"Vi ses senere," siger jeg. "Jeg har en morgendate med Tykke Bertha."

"Du drikker for meget sodavand. Hold op – det ender med at slå dig ihjel."

"Ja, mor," siger jeg til Priya.

"Lad nu manden gøre, som han vil," siger Donny.

"Folk, der bærer over med andres dårlige vaner, bidrager til dem." Priya vender sig om imod mig. "Vi spærrer en plads til dig." Og med de ord vender hun sig og går. Donny småløber efter hende. Jeg er misundelig på dem. Jeg lukker øjnene et øjeblik og forestiller mig, at Isaac følges med mig hen til mit skab – at vi gør alle de normale, dagligdags ting, som det er naturligt for heteropar at gøre.

Jeg åbner øjnene med et suk. Efter mylderet at dømme må Bryson være sent på den i dag. Jeg baner mig vej ud og går over til sodavandsautomaten. Nu hvor skolebestyrelsen har indledt Den Store Krig Mod Sukker, er automaten her den sidste, der er tilbage. Og jeg overlever ikke uden mit daglige sukkerfix.

Automaten er gammel og trænger til et eftersyn, men ingen af eleverne tør nævne det, af skræk for at Tykke Bertha så får nådestødet. Jeg kaster mig ud i kampen med den, mens

Shannon Flockhart og Natalie da Silva standser ved Natalies skab ved siden af mig.

"Det *skal* være i denne uge. Det *skal* være mig, der spørger Bryson i dag," hører jeg Shannon sige. "For der er deadline næste uge."

"Hvad så, hvis det smutter for dig igen?" spørger Natalie. Hun ser på sit ur. "Du har ikke meget tid at løbe på."

"Jeg har styr på det. Dustin siger, at Bryson kommer for sent i dag, så jeg skal bare nå at fange ham efter første time." Shannon sukker. Hun læner sig frem for at hviske noget til Natalie, men Shannon har aldrig fattet, at hvisken faktisk kræver, at man dæmper stemmen. "Og så kan jeg lægge sidste hånd på min story – en førstehåndsberetning om, hvordan det er at date den mest populære fyr – et dybdeborende portræt af kulturen på private high schools og fænomenet *skolens konge*. Den vil helt sikkert få mig af Stanfords venteliste."

"Gør du alt det her på grund af en artikel?" spørger Natalie.

"Jeg kan da sagtens fokusere på mere ene én ting ad gangen. Jeg kan både få min story og komme af ventelisten og vinde min drømmefyrs hjerte. Jeg har tænkt det hele igennem."

"Du ved godt, at det er ment som en leg, ikke? Han er jo netop ikke på udkig efter noget seriøst."

Endelig, efter et hårdt spark, giver Tykke Bertha slip på min bestilling. Pigerne vender sig og kigger overraskede på mig. Jeg rødmer og bukker mig for at tage min cola. De beslutter sig for, at jeg ikke er nogen trussel, og vender tilbage til deres samtale. Jeg står ikke og lytter med vilje, det sværger jeg.

"Kærligheden kommer, når man mindst venter det," siger Shannon.

"Så hvad er det, du siger? At du og Bryson er som skabt for hinanden?"

"Ja," siger Shannon. "Det vidste jeg, i samme øjeblik vi kysede hinanden."

"Som din veninde er jeg vist forpligtet til at minde dig om, at det skete under et spil *den, som flaskehalsen peger på*, så jeg tror ikke, det tæller."

"Det er lige meget. Alt, hvad jeg har brug for, er fem dage til at vise Bryson, at jeg er kvinden i hans liv."

Jeg overlader hovedrystende Shannon til sin ønskedrøm. Dem har man jo lov til at have. Jeg har trods alt selv en om, at Isaac og jeg bor i en etværelses i New York, og at vi har en hundehvalp ved navn Dobby – vi er virkelig lykkelige sammen.

Dåsen giver et skønt lille hvæs fra sig, da jeg åbner den. Jeg er midt i min første slurk, da Louise Keaton brager ind i mig og slår den ud af hånden på mig. Colaen sprøjter til alle sider, men mest ud over mig.

"Shit!" siger jeg og kigger ned ad min dryppende, plettede uniform. Louise ser ikke ud til at have bemærket spor. Hun snakker løs i sin mobil. "Hvad? Kan du se Brysons bil? Hvor?"

Et kort øjeblik spekulerer jeg på, om det er personligt ment, for Louise Keaton er min ekskæreste – hvis jeg da må kalde hende det, når vores "forhold" ikke engang varede fjorten dage. På førsteåret inviterede jeg hende ud for at passe ind. Alle de andre gik og datede, og Louise sagde, at mine fregner mindede hende om stjernehimlen. Jeg påskønnede

hendes poetiske sans, så jeg tog springet. Vores forhold gik fint ... indtil vi gik i biografen fredag aften. At måtte lyve over for hende, når vi var alene, var for meget for mig. Jeg slog op. Hvis nogen spørger mig nu, hvorfor jeg ikke har nogen kæreste, lyver jeg og siger, at jeg har meget strenge forældre.

"Hey, tusind tak, Louise!" råber jeg efter hende.

Men hun er allerede styrtet videre hen ad gangen, og jeg står alene tilbage. Min skjorte klæber til brystet og maven, og jeg kan lugte colaen. Alle glør på mig, da jeg går hen mod aulaen, og jeg rødmer under deres blikke. Jeg har ikke andet valg end at skifte retning og gå ind på nærmeste toilet. Klokken ringer. Nu kommer jeg for sent til morgensamlingen.

Jeg må bare håbe, at jeg ikke bliver taget, for jeg kan ikke undvære min frokostpause – ikke i dag. Jeg skal jo have skrevet mit manuskript færdigt, hvis jeg skal nå at aflevere det til tiden.

Jeg tager min klæbrige blazer af, løsner slipset og forsøger at vaske så meget sodavand af min hvide skjorte som muligt. Til sidst er jeg godt våd, og jeg lugter stadig af sodavand. Jeg betragter skaden i spejlet og må erkende, at det ikke bliver bedre end det her. Så sætter jeg surt kursen mod aulaen.

"Morgensamlingen er gået i gang, Kai," siger vicerektor Ferguson. Hun står ved døren til aulaen. Hun har samme kobberfarvede hår som sin søn. Hendes højrøde læber er presset misbilligende sammen. Hun ser nærmere på min fremtoning. "Hvad i alverden er der sket med dig?"

"Undskyld. Der var en, der stødte ind i mig, så jeg blev gennemblødt."

”Hmmm. Du kommer for sent, dit tøj er i uorden ...” – hun kniber øjnene sammen og gransker min hage – ”og du er ubarberet. Det bliver noteret. Følg med.”

Jeg stønner højt. Jeg ved, at det her vil give mig mine første minuspoint nogensinde. Mens jeg går af sted i hælene på vicerektor Ferguson, kan jeg ikke lade være med at forbande Louise Keaton og Bryson Keller med.

Det var ikke sådan her, jeg havde tænkt mig, min mandag morgen skulle være.

2

Med en håndfuld minuspoint på samvittigheden sætter jeg kursen mod aulaen og dramatimen. Igen er jeg for sent på den. Den store dobbeltdør af metal går op med et hvin, så ingen i klassen er i tvivl om min ankomst. Fru Hanning vender sig i en klirrende hvirvel af metalarmbånd og tørklæder og gennemborer mig med sit bebrejdende blik.

"Du kommer for sent, Kai." Jeg kan mærke blodet skylle op i kinderne. At være i fokus er det værste, jeg ved. "Du burde vide, at scenen ikke venter på nogen. Og undskyldninger kommer man ikke langt med i teaterverdenen." Fru Hanning ser hovedrystende på mig. "Skynd dig herved. Du forstyrrer undervisningen."

"Undskyld," siger jeg.

"Godt." Fru Hanning vender opmærksomheden mod resten af holdet. "Som du kan se, har alle fundet sammen i par allerede. Men heldigvis for dig er du ikke den eneste, der er sent på den her til morgen. Opgaven ligger på stolen der. Du og han er makkere. I præsenterer jeres arbejde på fredag. Ingen undskyldninger godtages."

Jeg nikker og går op mod scenen. Der er langt. Aulaen er stor og blev renoveret for nylig. Der er et uendeligt antal røde stolerækker at gå forbi.

Resten af holdet sidder allerede i en rundkreds oppe på

scenen. De har deres eksemplarer af *Romeo og Julie* slået op. Vi har faktisk også et klasseværelse med borde og stole, men fru Hanning mener, at Shakespeare kun hører hjemme i teateret og skal opføres, ikke læses. Med hendes egne ord er det "en synd at gøre andet". Så vi skiftes til at spille de forskellige roller i timerne. Hun tilskynder os til at udnytte rummet omkring os og til at leve os ind i personerne.

Jeg finder en ledig plads i kredsen og sætter mig i skrædderstilling med min tilsjaskede blazer ved siden af. Jeg tager mit godt slidte eksemplar af *Romeo og Julie* op af tasken og bladrer om på den side, hvor vi slap sidst. Det eneste gode ved at være kommet for sent er, at jeg har undgået at få tildelt en rolle. Selve skuespillet er det, jeg holder mindst af ved drama. Den eneste grund til, at jeg overhovedet valgte faget, var fru Hanning. Hun kæmpede for at få gjort manuskriptskrivning til en del af faget og har derfor altid været min yndlingslærer – og så er hendes historier om livet blandt de rige og berømte vildt sjove. Fru Hanning var engang sæbeoperaernes ukronede dronning. Hun spillede dobbeltrollen som de identiske tvillingesøstre, der var henholdsvis heltinden og skurken i serien *Mit liv, dit liv*. Jeg brugte engang en eftermiddag på at se gamle YouTube-klip fra serien. Den havde det hele: rige mennesker, der opførte sig rædsomt, og mord og sidespring og endda invasioner fra rummet. Totalt vanedannende.

Jeg lytter til det, der bliver læst, og finder den rigtige passage. Det er slagsmålscenen: Mercutio er lige død, og vi nærmer os Tybalts endeligt. Isaac har fået rollen som Romeo, og igen forbander jeg både Louise og Bryson for at have forsinket

mig. Jeg var nær gået glip af denne perfekte undskyldning for at glo på ham.

Vi når slutningen af akten alt for hurtigt, og fru Hanning rækker hånden i vejret for at standse os. "Fint arbejde. Jeg tror, vi stopper her for i dag. Hvad om I fordelte jer i de aftalte par og diskuterede jeres opgave?"

Jeg skæver til Isaac og hans makker og ville ønske, jeg var så heldig at være sammen med ham. Jeg har aldrig rigtig snakket med Isaac på skolen bortset fra et hej i ny og næ. Det er det samme med resten af fodboldholdet. Vi færdes ikke i de samme kredse. Fodboldspillerne er Fairvales prinser, og jeg er bare en ydmyg bonde, hvilket altid har været okay for mit vedkommende. Jeg har ikke brug for at være populær, for det er sikrest for mig at forblive anonym. Så kan jeg beholde mine hemmeligheder for mig selv.

Dobbeltdøren går op, og vi vender os alle sammen om, da dagens midtpunkt træder ind. Bryson ser fuldendt cool ud – skødesløs og tjekket. Synet irriterer mig mere, end det burde.

"Undskyld, jeg kommer for sent, fru Hanning." Bryson standser ved forreste stolerække.

"Velkommen til, hr. Keller. Hvor dejligt, at du kunne finde plads til os i dit travle program. Jeg håber, du er klar over, at du nu har en aftale med mig i frokostpausen. Det gælder også dig, Kai." Fru Hanning ser fra Bryson til mig. Jeg ville ønske, jeg var typen, der kunne slippe af sted med indvendinger om, at det ikke er fair at straffe mig to gange for den samme forseelse. Men helt ærligt, hvor uretfærdigt er det lige?

"Kai, vær sød at forklare opgaven for Bryson," fortsætter fru Hanning.

Jeg nikker, selv om jeg bestemt ikke er begejstret, og rejser mig op. Jeg hanker op i mine ting og går ned ad trappen fra scenen. Så klapper jeg et af tilskuersæderne ned og sætter mig med mine ting ved siden af. Bryson står og skæver ned til sin telefon.

"Her," siger jeg irriteret og rækker ham en kopi af opgaven. "Vi skal vælge en scene fra en Shakespeare-fortolkning og spille den på fredag."

Bryson tager imod papiret. "Er der noget galt?"

"Ih nej. Overhovedet ikke."

Bryson fanger sarkasmen, for han sender mig et forskende blik. Hans blå øjne har det med at se lige igennem en. "Er der noget galt?"

"Nej," lyver jeg. "Lad os nu bare få det her overstået. Vi må nok finde et tidspunkt, hvor vi kan kigge på det sammen. Hvor når kan du?" Jo hurtigere vi får lagt en plan, jo hurtigere kan jeg forsøge at overtale fru Hanning til at droppe eftersidningen. Jeg må have mit manuskript gjort færdigt. Det her er min sidste chance. Og jeg tror, det er udelukket at bede om udsættelse.

"Jeg har fodboldtræning i morgen og torsdag, og vi spiller kamp onsdag aften." Inden han når at sige mere, ringer hans telefon. Jeg genkender ringetonen. Det er en ikke særlig kendt sang af mit yndlingsindieband, The Graces. Det kommer bag på mig, at Bryson Keller af alle kender noget så nicheagtigt. Bryson kigger ned på skærmen, og jeg ser navnet på den, der ringer – *Far*. Han swiper tommelfingeren over den slemt revnede skærm og ignorerer opkaldet.

Bryson sukker. Han flytter min blazer og sætter sig ved siden af mig. Han hviler armen på armlænet ved siden af min, så de rører hinanden.

"Skal du noget i eftermiddag?"

Jeg kigger op fra vores arme. Vores blikke mødes, og det huler mig helt ud af den. Jeg har aldrig før været så tæt på Bryson Keller. Jeg river armen til mig. Bryson rynker panden.

"Øh, nej, jeg skal ikke noget," svarer jeg.

"Hvad så, om vi mødes og i det mindste beslutter os for, hvilken film vi skal vælge?"

"Okay. Hvor?"

"Jeg kender en skidegod café," siger Bryson. "Vi kan tage derhen, hvis du vil?"

"Klart."

"Så mød mig ude på parkeringspladsen efter skole."

"Lyder som en plan." Jeg rejser mig op.

"Hvor skal du hen?" spørger han.

"Ned for at trygle om nåde."

Fru Hanning sidder nede på forreste række og bladrer i en stak notater. Jeg tager dybe, beroligende åndedrag, mens jeg nærmer mig. Hun ser op.

"Hvad kan jeg gøre for dig, Kai?"

"Øh, jo, altså ..." begynder jeg forlegent. "Jeg ville høre, om ... Nej, jeg ville bede Dem om at lade mig slippe for at sidde efter i dag og lade mig gøre det i morgen i stedet for."

"Hvorfor skulle jeg det?" spørger fru Hanning. "Du kom for sent i dag, så derfor skal du sidde efter i dag."

"Jeg havde håbet at lægge sidste hånd på mit manuskript

i frokostpausen. Jeg er næsten færdig, men jeg mangler en lillebitte smule. Hvis jeg ikke når det, kan jeg ikke aflevere.”

”Det er vigtigt at lære at administrere sin tid, Kai. Jeg forstår godt, at der kan komme ting i vejen, men jeg kan ikke gøre forskel på dig og de andre. På vejen til min prøve på Elphaba brækkede jeg en tå. Men lod jeg det standse mig? Selvfølgelig gjorde jeg ikke det. Jeg overvandt smerten, nåede frem til tiden og leverede en strålende præstation.”

Der er ingenting, jeg kan gøre eller sige nu. Den ene ting, jeg higede efter her på Fairvale Academy, er nu gledet mig af hænde. Jeg ville så gerne skrive manuskript til skoleforestillingen på mit sidste år – sætte mit eget, beskedne præg på skolen. Det var så vigtigt for mig, og nu bliver det ikke til noget – alt sammen på grund af Bryson Keller og det åndssvage væddemål.

Jeg går tilbage til min plads. ”Hvorfor kom du for sent?” spørger jeg. Jeg har lyst til at fortælle ham, hvorfor jeg selv gjorde det. Jeg har lyst til at fortælle Bryson Keller, hvor godt og grundigt han har ødelagt ikke bare min dag, men mit år. Jeg er vred og irriteret på ham. Måske er det uretfærdigt, men lige nu er jeg fuldstændig ligeglad.

”En familieting.” Brysons ansigtsudtryk er mørkt og trist, og det er lige ved at mildne min vrede, men så summer en sms ind på hans telefon. ”Alle vil vide, hvem jeg dater den her uge.” Han lyser op i et smil, der viser hans perfekte, hvide tænder.

”Hvem er det så?” spørger jeg. *Hvis det er Louise Keaton, går jeg fandeme amok*, tænker jeg.

”Ingen indtil videre. Klokken er ti minutter over ni, og jeg

er stadig single," siger han. "Det er vildt længe siden, det sidst er sket. Jeg har savnet det."

At alt det her er sket uden grund, gør mig endnu mere gal, og det samme gør hans ligegyldige opførsel. Vreden og skuffelsen stiger mig til hovedet, og det giver mig en selvtillid, jeg aldrig har oplevet før.

"Nej, du er ej," siger jeg.

Bryson ser op fra mobilen. "Hva'?" siger han og rynker brynene. "Hvad mener du?"

"Du er ikke single." Jeg gør det. Jeg siger de ord, jeg ikke troede, jeg nogensinde ville sige. "Jeg spørger dig. Jeg er kommet først, så i denne uge er det mig, du dater."

I samme øjeblik ringer klokken, men Bryson og jeg bliver siddende. Vi stirrer på hinanden. For hvert slag mit hjerte slår, daler min selvtillid, og mit hjerte krymper sammen til en død klump. Snart har jeg kun ekkoet tilbage af det, jeg lige har sagt, og dets betydning.

Bryson bryder ud i latter. Den er alt for høj. Det er tydeligt, at han tror, det er en joke. Og jeg ved, at det ville være sikrest for mig også selv at slå det hen med en latter. Det her er mit sidste år i high school. Igennem mine næsten fire år her har jeg formået at holde det hemmeligt, at jeg er bøsse, og nu har jeg pludselig sparket døren til skabet op. Mens jeg lytter til hans latter, går det op for mig, at jeg ikke vil have, han skal tro, det her er for sjov. Det er ikke noget at le ad, at jeg er bøsse. Jeg vil have, han skal forstå, at jeg mener det alvorligt.

Så jeg læner mig frem, til vores ansigter kun er få centimeter fra hinanden. Hans latter dør hen.

"Hvad laver du?" Han læner sig tilbage for at skabe afstand, men jeg lader mig ikke bremse. Det er muligt, at mit ansigt blusser, men det gør vreden inden i mig også.

Jeg læner mig endnu længere frem.

"Det er ikke for sjov," siger jeg. "Date mig, Bryson Keller!"